

Sygn. akt IV CSK 168/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

Protokolant Izabela Czapowska

w sprawie z powództwa E. S.A.

przeciwko B. S.A.

o zapłatę kwoty 1.529.081,59 zł,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej

w dniu 24 września 2009 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 2 grudnia 2008 r., sygn. akt [...],

oddala skargę kasacyjną i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 4 maja 2007 r. zasądził od „B.” Spółki Akcyjnej na rzecz E. Spółki Akcyjnej kwotę 1 529 081,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Sąd ten ustalił, że w dniu 2 stycznia 2002 r. strony zawarły umowę spedycji nr 8 dotyczącą przewozu mialu węglowego. Strona pozwana w ramach umowy spedycji zobowiązała się do zawarcia z przewoźnikiem umowy na przewóz, czuwania nad przebiegiem i warunkami umowy przewozu, powiadamiania strony powodowej o przeszkodach w przewozie oraz dokonywania rozliczeń z przewoźnikiem za wykonaną usługę przewozową. Strona pozwana przyjęła ponadto odpowiedzialność za terminowe regulowanie należności przewozowych wobec przewoźnika. Przesyłki zostały dostarczone stronie powodowej i odebrane przez nią bez zastrzeżeń. Wystawione przez stronę pozwaną faktury zostały zapłacone przez stronę powodową. Strona pozwana w listach przewozowych wskazywała, że płatnikiem należności przewozowych jest sp. z o.o. „P.”. Przewoźnik C. SA wezwał stronę powodową do uiszczenia nie zapłaconych należności przewozowych. Strona powodowa po uzyskaniu od strony pozwanej informacji, że należności na rzecz C. SA zostały uregulowane odmówiła zapłaty. Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 17 listopada 2004 r. zasądził na rzecz C. od stron (in solidum) kwotę 1 971 557,15 zł z należnościami ubocznymi. Wykonując powyższy wyrok strona powodowa zapłaciła na rzecz C. 1 529 081,59 zł, co stanowiło połowę należności wynikających z tego wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie, gdyż strona pozwana nie wywiązała się z wynikającego z umowy spedycji obowiązku zapłaty za przewóz. Sąd Okręgowy nie uwzględnił zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia. W jego ocenie podstawę odpowiedzialności strony pozwanej stanowił art. 471 k.c. i roszczenie oparte na tej podstawie podlegało przedawnieniu według ogólnych zasad. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata. W rozpoznawanej sprawie rozpoczął on bieg w dniu 8 listopada 2006 r., tj. w dniu, w którym strona powodowa wezwała stronę pozwaną do naprawienia szkody powstałej na skutek nieuiszczenia należności przewozowych.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 6 września 2007 r. oddalił apelację strony pozwanej. Na skutek jej skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy uchylił ten wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 2 grudnia 2008 r. ponownie oddalił apelację strony pozwanej. Sąd drugiej instancji uznał, że zaskarżony wyrok mimo częściowo błędnego uzasadnienia ostatecznie opowiada prawu. Sąd Najwyższy przesądził, że w sprawie znajdował zastosowanie art. 803 § 1 k.c. Wynikający z tego przepisu roczny termin przedawnienia rozpoczynał bieg od dnia wykonania zlecenia. Sąd Apelacyjny przyjął, że opłata przewozowa powinna być uiszczona przed 23 czerwca 2003 r. Strona powodowa wniosła pozew w dniu 22 listopada 2006 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia. Jednakże w ocenie Sądu Apelacyjnego podniesienie przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia stanowiło w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nadużycie prawa. Za taką oceną przemawiał sposób zachowania strony pozwanej po zawarciu umowy. Strona pozwana mimo otrzymania należności za przewóz nie przekazała ich bezpośrednio przewoźnikowi i nie poinformowała strony powodowej, że zastosowała system rozliczeń za przewóz nieuzgodniony w umowie. Posłużył się w tym zakresie płatnikiem, chociaż umowa spedycji tego nie przewidywała. Nadto po zażądaniu wyjaśnień przez stronę powodową wezwaną do zapłaty przewoźnego zapewnił ją, że należności z tego tytułu zostały uregulowane i żądanie przewoźnika jest bezzasadne. To samo stanowisko strona pozwana prezentowała w procesie o zapłatę przewoźnego. Po zakończeniu tego postępowania deklarowała, że dokona zapłaty przewoźnikowi. Podniesienie w tej sytuacji zarzutu przedawnienia naruszało zasadę lojalności kontraktowej, uczciwości, słuszności i sprawiedliwości. Uwzględniając, że na nadużycie prawa może powołać się także przedsiębiorca, Sąd drugiej instancji uznał, że podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia nie uzasadnia uwzględnienia jej apelacji.

Skarga kasacyjna strony pozwanej została oparta o podstawę naruszenia prawa materialnego. Zarzucono w niej obrażę: art. 5 k.c. w zw. z art. 2, 20, 64 ust. 2, 32 i 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 117 § 1, 355 § 1 i 2, 803 § 1 i 2 k.c., art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe, a także w zw. z art.

382 i 227 k.p.c., art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 51 ust. 2 Prawa przewozowego, art. 65 § 1 k.c. oraz art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 5 i 803 § 1 i 2 k.c. W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu lub innemu sądowi apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez oddalenie powództwa w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawa naruszenia prawa materialnego okazała się nieuzasadniona. Zarzuty skargi kasacyjnej w tym zakresie dotyczyły głównie naruszenia art. 5 k.c., zarówno przez błędną wykładnię, jak i niewłaściwe zastosowanie. Zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny dokonał błędnej wykładni art. 5 k.c. w wyniku rozszerzającej wykładni tego przepisu na skutek uwzględnienia okoliczności, które nie powinny być brane pod uwagę przy ocenie zarzutu nadużycia prawa. Stanowisko to nie jest uzasadnione. W orzecznictwie zostało utrwalone stanowisko, że przy ocenie istnienia podstaw do zastosowania art. 5 k.c. należy brać pod uwagę całokształt okoliczności sprawy i nie jest wykluczone uznanie zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa także w stosunkach między przedsiębiorcami. Sąd Apelacyjny uznał za okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 5 k.c. zachowanie strony pozwanej, która nie uregulowała należności za przewóz mimo otrzymania środków na ten cel od strony powodowej, zapewnianie strony powodowej, że dokonała zapłaty należności za przewóz, zarówno po wezwaniu do zapłaty przez przewoźnika, jak i w trakcie procesu z przewoźnikiem, co w konsekwencji spowodowało, że dopiero po prawomocnym zakończeniu sporu z przewoźnikiem miała podstawy by zapewnienia te przestać traktować za wiarygodne, a także deklarowanie po zakończeniu procesu z przewoźnikiem woli zapłaty zadłużenia. Tego rodzaju okoliczności nie wykraczają poza okoliczności sprawy, które mogły być uwzględnione w świetle regulacji z art. 5 k.c. Oceny tej nie zmienia, że w części stanowiły one okoliczności tego rodzaju, które świadczyły o nienależytym wykonaniu umowy przez stronę pozwaną i były podstawą powstania przedawnionych roszczeń strony powodowej. Nie jest bowiem wykluczone, aby zachowanie dłużnika przy powstaniu zobowiązania mogło być

brane pod uwagę, jako okoliczność mająca znaczenie dla oceny, czy podniesienie przez niego zarzutu przedawnienia nie stanowi nadużycia prawa.

Wymaga także podkreślenia, że Sąd Apelacyjny uznając, że zachodzi podstawa do zastosowania art. 5 k.c. uwzględnił wyłącznie okoliczności, które dotyczyły takiego postępowania strony pozwanej, które uznał za zawinione z jej strony. Tymczasem w orzecznictwie przyjęto, że zarzut przedawnienia może być uznany za nadużycie prawa również w tym przypadku, gdy upływ terminu przedawnienia nie jest wynikiem wyłącznie takiego działania pozwanego (por. uzasadnienie uchwały Pełnego Składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., III CZP 84/08, OSNC 2008, nr 7 – 8, poz. 114). Tym bardziej zatem nie można przyjąć, aby Sąd Apelacyjny zastosował rozszerzającą wykładnię art. 5 k.c., prowadzącą z tego względu do obejścia art. 117 § 1 i art. 803 § 1 i 2 k.c.

Z przyczyn wyżej wskazanych nie uzasadniony był również zarzut naruszenia art. 5 k.c. w wyniku jego niewłaściwego zastosowania. Jak już bowiem podkreślono, Sąd Apelacyjny oceniając możliwość zastosowania art. 5 k.c. brał pod uwagę takie okoliczności, które miały miejsce w rozstrzyganej sprawie i uzasadniały uznanie ich za mające znaczenie dla możliwości uznania zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa. Brak jest zatem podstaw by przyjąć, że wskazane w skardze kasacyjnej przepisy prawa materialnego zostały niewłaściwie zastosowane.

Wymaga dodatkowo podkreślenia, że strona pozwana korzystając przy regulowaniu należności za przewóz z pośrednika ponosiła w pełni odpowiedzialność za jego działania. Nie wykazała zaś okoliczności świadczących o tym, że kontrolowała należycie sposób wykonania zobowiązania przez płatnika, któremu przekazywała należności za opłaty przewozowe zapłacone przez stronę powodową i oceniała prawidłowo wiarygodność swojego kontrahenta w trakcie realizacji jej zleceń. Okoliczności związane ze sposobem wykonania umowy spedycji przez stronę pozwaną zasadnie zostały zatem ocenione jako przemawiające za zastosowaniem art. 5 k.c. Podobnie należy ocenić zachowanie strony pozwanej po zgłoszeniu przez przewoźnika roszczeń związanych z nie zaplaceniem opłat przewozowych. Sąd Apelacyjny ustalił, że strona pozwana

zapewniała wówczas stronę powodową, iż żądania te są nieuzasadnione. Podobne stanowisko prezentowała w procesie, w którym strony zostały pozwane o zapłatę przewoźnego. Utrzymywanie w tych okolicznościach przez skarżącą, że strona powodowa powinna wcześniej wystąpić na drogę sądową, żeby uniknąć upływu terminu przedawnienia, jest pozbawione racji. Za taką oceną przemawia również okoliczność, że w czasie, kiedy nastąpił upływ terminu przedawnienia, brak było utrwalonego stanowiska judykatury na temat zarówno zasadności żądań przewoźnika w sytuacji, gdy zapłata należności za przewóz została dokonana na rzecz płatnika, jak też terminu przedawnienia tego rodzaju roszczeń, których strona powodowa dochodziła w związku z zawartą umową spedycji. Jednocześnie okoliczności te stanowią argument dla oceny, że podniesienie zarzutu przedawnienia stanowiło nadużycie prawa.

Dla oceny w tym zakresie istotny jest również termin przedawnienia roszczeń wynikający z brzmienia art. 803 § 1 k.c. Wynosi on jeden rok, co jest terminem krótkim, nawet przy uwzględnieniu, że ma on mieć zastosowanie w stosunkach między przedsiębiorcami. Instytucja przedawnienia roszczeń pełni istotne funkcje w zakresie pewności obrotu i stabilizacji stosunków prawnych. Jest to konieczne również z tego względu, że z upływem czasu zachodzą trudności w odtworzeniu rzeczywistej treści stosunków powstałych w przeszłości. Przy krótkich terminach przedawnienia uzasadnienie do stosowania rygoru tej instytucji ulega osłabieniu, gdyż upływ terminu przedawnienia nie służy w pełni wskazanym wyżej celom. Jest też zrozumiałe, że trudniejsze jest w tym przypadku podjęcie działań dla uniknięcia skutków upływu terminu przedawnienia. W tym wypadku nie uwzględnienie zarzutu przedawnienia podniesionego przez dłużnika mogą uzasadniać różnego rodzaju działania dłużnika prowadzące do „wydłużenia” terminu, po upływie którego wierzyciel jest w stanie wystąpić na drogę sądową przeciwko dłużnikowi. Przy ocenie skutków upływu terminu przedawnienia, w kontekście możliwości zastosowania art. 57 k.c., istotne jest bowiem również to, jak znaczny jest upływ terminu przedawnienia.

Brak jest jednocześnie podstaw do uznania za zasadne stanowiska skarżącego, że przy zastosowaniu art. 5 k.c. Sąd Apelacyjny pominął, że strony są przedsiębiorcami o wysokim kapitale zakładowym i posiadają profesjonalną

obsługę prawną, a także, że strona pozwana zapłaciła na rzecz przewoźnika połowę zasądzonych na jego rzecz należności i wynegocjowała odsetki niższe od ustawowych. Nie można bowiem przyjąć, aby status stron jako przedsiębiorców o dużym kapitale zakładowym uzasadniał w okolicznościach rozpoznawanej sprawy wyłączenie możliwości zastosowania przez Sąd drugiej instancji art. 5 k.c. Druga z okoliczności powołanych przez stronę pozwaną nie mogła być zaś brana pod uwagę przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej w sytuacji, gdy w sprawie brak jest ustaleń faktycznych potwierdzających, że miała ona miejsce. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie daje zaś podstaw do stwierdzenia, że Sąd Apelacyjny oceniając możliwość uznania podniesienia zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa uznał za nieistotne zachowanie strony powodowej jako wierzyciela i z tego względu naruszył art. 5 k.c. Odnosi się to odpowiednio do twierdzenia o uznaniu za nieistotne i pominięciu oceny postępowania przewoźnika, który stworzył określony system rozliczeń oraz płatnika, którym posługiwała się strona pozwana. Okoliczności te Sąd Apelacyjny uwzględnił, skoro były one przedmiotem ustaleń faktycznych i w oparciu o nie wyrażono ocenę, że strona pozwana ponosi w pełni odpowiedzialność za skutki posługiwania się płatnikiem i przyjęcie systemu rozliczeń niezgodnionego w umowie.

Nie uzasadniony był zarzut błędnej wykładni art. 361 § 2 k.c., w wyniku przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że roszczenia strony powodowej uległy przedawnieniu przed powstaniem szkody. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje bowiem na taką ocenę. W szczególności oceny takiej nie uzasadnia odwołanie się do uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. (III CZP 84/08). Ponadto przepis ten nie określa chwili powstania szkody i nie miał znaczenia zarówno dla przyjęcia przez Sąd początku terminu przedawnienia, który został oznaczony przez dokonanie wykładni art. 803 k.c., jak i zastosowania art. 5 k.c., co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Bezzasadny był również zarzut naruszenia art. 65 § 1 k.c. w wyniku błędnej wykładni składanych przez stronę pozwaną w listach przewozowych „oświadczeń woli” o opłacaniu należności za przewóz przez płatnika. Stwierdzenie przez skarżącego, że w następstwie tego Sąd Apelacyjny wadliwie przyjął, iż strona powodowa nie została poinformowana przez stronę pozwaną o skorzystaniu z takiej

formy płatności, nie stanowi w istocie zarzutu naruszenia prawa materialnego w wyniku jego błędnej wykładni lecz wskazuje na kwestionowanie odmiennych ustaleń faktycznych, co jest na gruncie art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalne.

Zarzut naruszenia art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 5 k.c. i art. 803 § 1 i 2 k.c. został sformułowany jako zarzut będący konsekwencją naruszenia przepisów prawa wskazanych we wcześniej przedstawionych zarzutach. W sytuacji, gdy okazały się one nieuzasadnione z przyczyn wyżej wskazanych, również ten zarzut był bezzasadny.

Z tych względów skarga kasacyjna była pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 398²¹ k.p.c.